

[Bertel Dahlgaard.]

lede Opsparing ikke vil paavirkes af denne tvangsmæssige Opsparing, eftersom de paagældende store Indkomsters frivillige Opsparing vil blive saa meget mindre, som Tvangsopsparingens Beløb andrager, og hvad angaar de relativt mindre Indkomster paa 10 000—15 000 Kr., siger adskillige, vil de paagældende snarere laane Beløbet end sætte Forbruget ned, og saa faar man heller ikke her den ønskede Virkning. Jeg tror nu ikke, disse Betragtninger helt holder Stik. Jeg tror, at i større eller mindre Grad vil disse Bestemmelser paavirke de paagældende Kredses Forbrug i nedadgaaende Retning og øge deres Opsparing. Man kan saa altid strides om, i hvilket Omfang disse Virkninger indtræder. Derimod kan Regeringen med Rette sige, at der i hvert Tilfælde ikke kan strides om, at de ca. 80 Mill. Kr. i de tre Aar, der er Tale om, bringes i Ro.

De Pengebindinger, der foreslaas gennem Forslagene om Bankerne og Sparekasserne, er som bekendt kun Bindinger i Relation til disse Institutioners egne Dispositioner, medens Indskyderne til enhver Tid kan trække deres Indskud ud i Overensstemmelse med de givne Opsparelsvilkaar. For saa vidt kan man altsaa sige, at dette Forslag om Personopsparing i den Henseende er et Supplement til Bank- og Sparekasseforslaget. Dette Forslag om Personopsparing — derom kan der jo ikke herske Tvivl — bringer et vist Beløb af private Midler i Ro i den Tid, der her drejer sig om.

Selv om det altsaa kan diskuteres, paa hvilket Omraade dette Forslag har sin betydeligste Virkning, skal vi fra vor Side ikke modsætte os dette Forsøg; men vi mener, at der ved Udmaalingen af de enkeltes Opsparing kunde have været vist større Skønsomhed. Det er jo ikke ligegyldigt, om det i Befolkningen føles, at Reglerne virker urimeligt. Den Grænse paa 10 000 Kr., der er sat, vil være meget svær at forsvare. 10 000 Kr. er af højst forskellig Værdi for de forskellige, der har den Indtægt. Ja, der er selvfølgelig i nogen Grad taget Hensyn dertil gennem Fradragsbestemmelserne i Skatteloven; de 10 000 Kr. er jo Indtægten efter Skatte- og Forsørgerfradrag. For de Skatteydere paa 10 000 Kr. og derover, der har særlig store Kommuneskatter eller har store Forsørgerbyrder, sættes Grænsen saa meget højere, som disse Fradrag udgør. Men jeg tror alligevel, det bliver nødvendigt i Loven, at vise en større Hensyntagen til dette Forsørgersynspunkt, og jeg tror ikke, det vil kunne volde uoverstigelige Vanskeligheder at finde en

Form for en lempeligere Fremfærd over for Skatteydere med en vis Forsørgerbyrde.

Paa et andet Punkt har Regeringen netop været forholdsvis lempelig over for en vis Gruppe af Indkomster mellem 10 000 og 20 000 Kr.; det er med Hensyn til Krigskonjunkturskatten. Som bekendt skal ingen svare Krigskonjunkturskat, hvis Merindkomst ligger under 10 000 Kr.s Indtægt, det vil altsaa sige, at den, som f. Eks. tidligere har haft en Indtægt paa 10 000 Kr., kan se sin Indkomst fordoblet paa Grund af Krigskonjunkturerne uden at han derved kommer til at falde ind under Krigskonjunkturskatten. Jeg vil henstille til Overvejelse, at man eventuelt sænker denne Grænse paa de 10 000 Kr.s Merindkomst noget og i Stedet for forhøjer 10 000 Kr.s Grænsen for Forsørgere, der falder ind under Tvangsopsparing. En saadan Ændring, maa Regeringen erkende, vil i øvrigt tillige virke rigtigere med Hensyn til det, der er Forslagens Formaal.

Jeg er glad for, at det saa stærkt understregedes af Finansministeren — hvad i øvrigt ogsaa fremgaar af Lovforslaget — at disse Opsparingsbeløb selvfølgelig er Tilgodehavender, som Staten juridisk set hæfter for over for de opsparingspligtige, paa samme Maade som Staten hæfter for anden Statsgæld. Jeg er imidlertid noget tvivlende over for, om det er rigtigt, som Forslaget gør, paa nuværende Tidspunkt at fastsætte samme Betalingsterminer for hele dette store Beløb. Det er dog ikke udelukket, at det kunde komme til at virke meget uheldigt ind paa Pengeforholdene til den Tid, det ved vi intet om i Dag. Jeg erindrings ogsaa den højtærede Minister om, at det omtalte Udvalg af Nationalekonomer meget stærkt fraraadede noget saadant. Man kunde maaske i Stedet for fastsætte et Tidsinterval, inden for hvilket Tilbagebetalingen skal ske. Til Gengæld kunde man bestemme, at hvis Beløbene ikke tilbagebetales inden for f. Eks. 2 Aar fra nu af, skulde de for den resterende Tid forrentes med almindelig Rente.

Hvad det til Behandling værende Forslag om Bemyndigelse til Optagelse af et 5-aarigt og et 10-aarigt Statslaan angaar, kan vi i Princippet give vor Tilslutning dertil, og jeg skal, hvad angaar de Vilkaar, der er fastsat i Forslaget, afvente de Oplysninger, som Ministeren i Udvalget vil kunne give om sin Bedømmelse af de foreliggende Tegningsmuligheder.

Jeg skal endelig gøre nogle Bemærkninger om Forslaget angaaende Erhvervelse af fast Ejendom. Jeg tror, det er meget